

Thierry Meyssan: Dva pohledy na válku na Ukrajině

- CZ24 News | 3. února 2023

Vojenský zásah na Ukrajině není na Západě a v Rusku interpretován stejně. Je to učebnicový případ. Tento rozdíl v reprezentaci nevyplyvá z antagonistických materiálních zájmů, ale z rozdílného pojetí toho, co dělá člověka člověkem a co je život. Pro někoho se nepřítel snaží obnovit vznešenost carské říše nebo Sovětského svazu, pro jiného si sám sebe představuje jako ztělesnění Dobra.

Konflikt mezi zastánci „světa založeného na pravidlech“ a zastánci návratu ke „světu založenému na mezinárodním právu“ pokračuje. Začalo to ruskou vojenskou intervencí na Ukrajině a bude to trvat roky.

Vojenská situace na místě je patová, jako vždy v zimě v této části světa. Zastánci „světa založeného na pravidlech“ stále odmítají provádět rezoluci Rady bezpečnosti OSN č. 2202, zatímco zastánci „světa založeného na mezinárodním právu“ vedou speciální vojenskou operaci k jejímu provedení. Nakonec se od něj postupně vzdalují a stabilizují situaci obyvatel Novoruska.

Ve všech válkách trpí obě strany. Tato fotografie byla pořízena na Ukrajině, ale nemá stejný význam, pokud je na Západě nebo v Novorossku. Nemůžeme a neměli bychom posuzovat, kdo má pravdu, když vidíme lidi trpět. Během druhé světové války bylo utrpení stejné mezi oběťmi pumových útoků v Drážďanech, Londýně, Tokiu či Le Havre. Neříká nám, kdo z Osy nebo Spojenců měl pravdu.

Posun od války o pohyb k válce o pozici umožnil každému z hrdinů zamyslet se nad důvody, které je vedly do boje. Od této chvíle proti sobě nestojí dvě vize mezinárodních vztahů, ale dvě koncepce člověka.

Mezi kyjevskými vojáky je třeba rozlišovat mezi „integrálními nacionalisty“, kteří jsou vždy ochotni bojovat, a profesionálními vojáky a občany mobilizovanými pro tuto příležitost. Ti první jsou ideologicky vycvičení muži, kteří považují zabíjení Rusů za svatou a nezapomenutelnou povinnost. Odvolávají se na spisy Dmytra Doncova a příklad Stepana Bandery. První z nich byl správcem Ústavu Reinharda Heydricha v Praze a jako takový byl jedním z tvůrců „konečného řešení židovské a cikánské otázky“, druhý byl vůdcem ukrajinských kolaborantů nacismu proti Sovětům. Druhá skupina kyjevských vojáků, která na začátku ruské intervence tvořila dvě třetiny, je v morálním propadu. Vidí, že západní zbraně jsou dodávány „integrálním nacionalistům“, ale ne jim. Jsou považováni za potravu pro děla a trpí velkými ztrátami. Sociální sítě jsou plné videozpráv jednotek, které protestují proti svým velitelům. První vlna nespokojenosti se objevila na podzim. Toto je druhá. Pokud si mysleli, že brání svou vlast před útočníkem, nyní vědí, že jejich země je v rukou kliky, která vyčistila knihovny, ovládla všechna média v zemi, zakázala 13 politických stran a pravoslavnou církev a nakonec zavádí autoritářský režim. Minulý týden jim bývalý poradce prezidenta Zelenského pro komunikaci, plukovník Oleksij Arestovič, řekl, že Ukrajina vede špatný boj a šest milionů svých občanů neprávem považuje za „ruské agenty“. Vědí, že většina novinářů byla zatčena a většina právníků uprchla do zahraničí. Cítí se proto ohroženi jak ruskou armádou, tak svou vlastní vládou. Četné korupční skandály, které vypukly minulý týden, je utvrzují v tom, že jsou jen pěšáky mezi USA a Ruskem.

Na ruské straně tomu bylo naopak: profesionální vojáci, kteří byli nasazeni na začátku speciální operace, poslouchali, aniž by chápali, proč je Kreml posílá na Ukrajinu, do regionu, který dal vzniknout jejich vlasti. Ruské obyvatelstvo se obávalo návratu masakrů z minulosti. Postupně se situace uklidnila. Bobové odešli do exilu. Velmi mě překvapilo, když mi jeden ruský přítel řekl: „Dobře, že se to stalo! Nezdálo se, že by ho jejich odchod znepokojoval, spíš se mu ulevilo, že už jim nemusí čelit. Obyvatelstvo, které bylo velmi šokováno opatřeními Západu proti jejich umělcům a minulé slávě své země, si uvědomilo, že Ukrajina je jen záminkou pro něco jiného. Překvapilo je také, že se obyvatelé Evropské unie přidali k Washingtonu. V jejich očích je to válka proti jejich civilizaci, válka proti dědictví Tolstého a Puškina, nikoli proti politice prezidenta Putina. Tento hrdý národ, který vždy dychtivě hodnotí svou schopnost bránit sebe a svou čest, se smutkem pozoruje aroganci lidí ze Západu, jejich pocit, že neslouží Dobru, ale že Dobro ztělesňují.“

Politické argumenty, které prezident Putin předložil v prosinci 2021, když zveřejnil [návrh dvoustranné smlouvy mezi USA a Ruskem o bezpečnostních zárukách](#), jsou zastaralé. Tohle už není válka na obranu zájmů. Pokud ruští protagonisté chápou, že nebojují za něco, ale za přežití, Západ si konflikt takto nevykládá. Pro ně jsou Rusové zaslepeni propagandou svého režimu. Nevědomky bojují za obnovení velikosti carské říše nebo Sovětského svazu.

Tento typ konfliktu je velmi vzácný. Vzpomeňme si na konflikt mezi Římem a Kartágem, který skončil zničením všech zbytků kartáginské civilizace. A to natolik, že o něm dnes nevíme téměř nic. Víme nanejvýš to, že ho postavili lidé z Týru (dnes Libanon, bašta Hizballáhu) a že jeho vůdce Hannibal hledal útočiště v Damašku a dalších syrských městech, když bylo jeho město zničeno. Víme také, že se Kartágo rozvíjelo v dobrém porozumění se svými sousedy a partnery, zatímco Řím si svou říši podmanil silou. Tuto okolnost jsem si dal do souvislosti již s válkou proti Sýrii, když Rusko zasáhlo. Tato paralela je stále zřejmější. Oba bloky již nemají nic společného.

Na Západě jsou události na Ukrajině vnímány jako válka mezi Spojenými státy a Ruskem, a to prostřednictvím Ukrajinců. „Integrální nacionalisté“ jsou přesvědčeni, že se nebudou bránit tomu, koho považují za útočníka, ale že ho porazí, ať už dnes, nebo v „poslední bitvě“. Věří, že je to jejich

osud. Ale když pomineme mystické bludy Dmytra Doncova, jak si lze představit, že by 40 milionů Ukrajinců mohlo porazit 140 milionů Rusů, když víme, že ti mají o dvacet let modernější zbraně než Západ?

Členové Ramsteinské skupiny, což v praxi znamená Spojené státy a Evropská unie, již na tuto válku vynaložili více než 250 miliard dolarů, tedy za jeden rok tolik, kolik na desetiletou válku proti Sýrii. Pokud chceme oba konflikty porovnat, je třeba poznamenat, že z hlediska mezinárodního práva má v obou případech pravdu Rusko, zatímco USA sice proti Sýrii sestavily větší koalici, ale na Ukrajině zapojily své spojence podstatně více.

Na rozdíl od Hannibala nemá prezident Putin v úmyslu dobýt hlavní město svých protivníků, Washington. Je si vědom své vojenské převahy a nechce si znepřátelit obyvatele Západu tím, že by vedl válku doma, snad s výjimkou jejich „elit“ na ministerstvu zahraničí a v Pentagonu.

AUTOR: Thierry Meyssan

[ZDROJ](#)

Překlad: zvedavec.news